

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2002/47/EB

2007/EES/16/24

frá 6. júní 2002

um samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir (*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,
með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 95. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum Seðlabanka Evrópu ⁽²⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽³⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr. sáttmálans ⁽⁴⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/26/EB frá 19. maí 1998 um endanlegt uppgjör í greiðsluuppgjörskerfum og uppgjörskerfum fyrir verðbréf ⁽⁵⁾ var áfangi í því að koma upp traustum lagaramma fyrir greiðsluuppgjörskerfi og uppgjörskerfi fyrir verðbréf. Með framkvæmd þessarar tilskipunar hefur verið sýnt fram á mikilvægi þess að takmarka kerfistengda áhættu, sem fylgir slíkum kerfum og stafar af ólíkum áhrifum margra lögsagnarumdæma, og ávinninginn af sameiginlegum reglum um tryggingu sem slík kerfi bjóða upp á.
- 2) Í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar til Evrópuþingsins og ráðsins frá 11. maí 1999, sem ber heitið „Að setja ramma um starfsemi fjármálamarkaða: aðgerðaáætlun“, skuldbatt framkvæmdastjórnin sig, að höfðu samráði við sérfræðinga í markaðsmálum og innlend yfirvöld, til að vinna að frekari tillögum um lagasetningu um tryggingar og hvatti til meiri framþróunar á sviði trygginga, umfram tilskipun 98/26/EB.
- 3) Setja skal Bandalagsreglur um tryggingar í formi verðbréfa og reiðufjár, bæði með tilliti til veðsamninga og samninga um framsal á eignarrétti, þ.m.t. endurhverf verðbréfakaup. Þetta mun stuðla að samþættingu og kostnaðarhagkvæmni á fjármálamarkaðnum og auka stöðugleika fjármálakerfisins í Bandalaginu og efla þannig frelsi til að veita þjónustu og frjálssa fjármagnsflutninga í fjármálaþjónustu á innri markaðnum. Í þessari tilskipun er einkum fjallað um tvíhliða samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir.
- 4) Þessi tilskipun er tekin upp í evrópskan lagaramma sem samanstendur einkum af fyrrgreindri tilskipun 98/26/EB og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/24/EB frá 4. apríl 2001 um endurskipulagningu og slit lánastofnana ⁽⁶⁾, tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/17/EB frá 19. mars 2001 um endurskipulagningu og slit váttryggingafélaga ⁽⁷⁾ og reglugerð ráðsins (EB) nr. 1346/2000 frá 29. maí 2000 um gjaldþrotaskipti ⁽⁸⁾. Þessi tilskipun er í samræmi við almenn atriði þessara fyrrri löggæringa og er ekki í andstöðu við þau. Þessi tilskipun er í reynd til fyllingar þeim löggæringum sem fyrir eru með því að hún tekur til fleiri viðfangsefna og fjallar ítarlegar um einstök mál sem þegar er fjallað um í þeim löggæringum.
- 5) Aðildarríkin skulu, til að bæta réttaröryggi að því er varðar samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir, tryggja að tiltekin ákvæði gjaldþrotalaga taki ekki til slíkra samninga, einkum samninga sem gætu hindrað skilvirka innlausn fjárhagslegra trygginga eða vefengt lögmæti þeirra aðferða sem nú eru notaðar, s.s. skuldajöfnun til uppgjörs, framlagning viðbótartrygginga og staðgöngutrygginga.
- 6) Í þessari tilskipun er ekki fjallað um réttindi sem einstaklingur kann að hafa með tilliti til eigna sem eru settar sem fjárhagsleg trygging og verða til með öðrum hætti en samkvæmt skilmálum samnings um fjárhagslega tryggingarráðstöfun og með öðrum hætti en á grundvelli lagaákvæðis eða réttarreglu vegna upphafs eða framhalds slitameðferðar eða endurskipulagningarráðstafana, s.s. skaðabætur vegna yfirsjóonar, skekkju eða vanhæfis.
- 7) Meginreglan í tilskipun 98/26/EB, þar sem lögin, sem eiga við um rafrænt eignarskráð verðbréf (rafrétt) sem eru lögð fram sem trygging, eru lög lögsagnarumdæmisins þar sem viðkomandi skrá, reikningur eða miðlægt vörsluferfi er geymt, skal rýmkuð í því skyni að skapa réttaröryggi að því er varðar notkun slíkra verðbréfa sem haldið er vegna sambands yfir landamæri og eru notuð sem fjárhagsleg trygging innan gildissviðs þessarar tilskipunar.
- 8) Öll aðildarríkin viðurkenna nú regluna *lex rei sitae*, en samkvæmt henni eru lög landsins þar sem fjárhagsleg trygging er staðsett þau lög sem fylgja

(*) Þessi EB-gerð birtist í Stjtið. EB L 168, 27.6.2002, bls. 43. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegru EES-nefndarinnar nr. 106/2004, 9. júlí 2004 um breytingu á XII. viðauka (Frjálssir fjármagnsflutningar) við EES-samninginn, sjá EES-viðbætur við Stjórnartíðindi Evrópusambandsins nr. 65, 23.12.2004, bls. 26.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 180 E, 26.6.2001, bls. 312.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 196, 12.7.2001, bls. 10.

⁽³⁾ Stjtið. EB C 48, 21.2.2002, bls. 1.

⁽⁴⁾ Álit Evrópuþingsins frá 13. desember 2001 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum EB), sameiginleg áfstaða ráðsins frá 5. mars 2002 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum EB) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 15. maí 2002.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 166, 11.6.1998, bls. 45.

⁽⁶⁾ Stjtið. EB L 125, 5.5.2001, bls. 15.

⁽⁷⁾ Stjtið. EB L 110, 20.4.2001, bls. 28.

⁽⁸⁾ Stjtið. EB L 160, 30.6.2000, bls. 1.

- skal þegar ákvarðað er hvort samningur um fjárhagslega tryggingarráðstöfun hefur öðlast gildi og njóti þar með réttarverndar gagnvart þriðju aðilum. Vörslustaður rafbréfa, sem eru sett sem fjárhagsleg trygging og eru í vörslu eins eða fleiri milliliða, skal ákvarðaður án þess að það hafi áhrif á beitingu þessarar tilskipunar varðandi verðbréf sem eru í beinni vörslu aðila. Ef tryggingarhafinn hefur gert lögmætan og haldgóðan samning um tryggingarráðstöfun, í samræmi við gildandi lög þess lands þar sem viðkomandi reikningur er skráður, skal lögmæti hans gagnvart öðru tilkalli til eignarréttar eða annarri hlutdeild í sömu eign og fullnustuhæfi tryggingarinnar einungis ráðast af lögum þess lands, og er með þeim hætti komið í veg fyrir réttaróvissu vegna annarrar, ófyrirséðrar löggjafar.
- 9) Í því skyni að takmarka stjórnarsýsluálag á aðila, sem nota fjárhagslegar tryggingar innan gildissviðs þessarar tilskipunar, skal eina krafan, sem heimilt er að gera um gildi fjárhagslegra trygginga að landslögum, vera að tryggingin skuli afhent, framseld, vera í vörslu, skráð eða með öðrum hætti komið í hendur eða undir yfirráð tryggingarhafa eða aðila sem er í fyrirsvari fyrir hann, sem útilokar þó ekki tryggingaradferðir sem veita tryggingarveitanda heimild til að skipta út tryggingu eða draga umframtryggingu til baka.
- 10) Af sömu ástæðum skal gerð, lögmæti, gildi, fullnustuhæfi eða gildi samnings um fjárhagslega tryggingarráðstöfun sem sönnunargagns eða framlagning fjárhagslegrar tryggingar á grundvelli slíks samnings ekki bundin formlegri framkvæmd, s.s. að samið verði skjal í sérstöku formi eða með sérstökum hætti, vistun fari fram hjá opinberri stofnun eða opinberum aðila eða skráning gerð í opinber gögn, auglýsing birt í dagblaði eða tímariti, í opinberri skrá eða útgáfu eða á einhvern annan hátt, tilkynning send til opinbers starfsmanns eða lögð fram gögn á tilteknu formi til vitnis um dagsetningu á framkvæmd skjals eða gemings, fjárhæð viðkomandi fjárskuldbindinga eða öðrum málum. Þessi tilskipun verður þó að mynda jafnvægi milli skilvirkni markaðarins og öryggis þeirra sem eru aðilar að samningnum og þriðju aðila þannig að komist verði m.a. hjá hættu á svikum. Þessu jafnvægi er náð ef gildissvið þessarar tilskipunar nær aðeins til þeirra samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir þar sem kveðið er á um einhvers konar eignarsviptingu, þ.e. framlagningu fjárhagslegrar tryggingar, og þegar unnt er að færa sönnur á framlagningu þeirra skriflega eða á varanlegum miðli og tryggja þannig að unnt sé að rekja trygginguna. Í þessari tilskipun skulu aðgerðir, sem kveðið er á um í lögum aðildarríkis að séu skilyrði fyrir því að framselja eða stofna tryggingarréttindi í fjármálagerningum, öðrum en rafbréfum, s.s. framsal handhafa-bréfa eða skráning í verðbréfaskrá þegar um er að ræða skráð verðbréf, ekki teljast formlegar framkvæmdir.
- 11) Enn fremur skal þessi tilskipun einungis vernda samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir sem hægt er að færa sönnur á. Slík sönnunargögn geta verið eitthvað skriflega eða með öðrum hætti sem unnt er að framfylgja samkvæmt lögum sem gilda um samning um fjárhagslega tryggingarráðstöfun.
- 12) Einfölduð notkun á fjárhagslegum tryggingum, sem næst með takmörkunum á stjórnarsýsluálagi, eykur skilvirkni í starfsemi Seðlabanka Evrópu og seðlabanka aðildarríkja, sem taka þátt í Efnahags- og myntbandalaginu, yfir landamæri, sem er nauðsynleg vegna framkvæmdar sameiginlegrar stefnu í peningamálum. Jafnframt leiðir sú takmarkaða vernd, sem samningar um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir njóta gegn tilteknum ákvæðum gjaldþrotalaga, til frekari stuðnings við sameiginlega peningamálastefnu í víðari skilningi, þar sem þátttakendur í peningamarkaðnum jafna, sín á milli, heildarfjárhæð lausafjár á markaðnum með viðskiptum yfir landamæri gegn tryggingu.
- 13) Með þessari tilskipun er leitast við að vernda lögmæti samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir sem byggjast á framsali á fullum eignarrétti yfir fjárhagslegu tryggingunni, t.d. með því að útiloka að litíð sé á slíka samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir (þ.m.t. endurhverf verðbréfaup) sem veðsamninga.
- 14) Fullnustuhæfi tvíhliða skuldajöfnunar til uppgjors skal vera verndað, ekki einungis sem fullnustuleið gagnvart samningum um framsal eignarréttar yfir fjárhagslegri tryggingu, þ.m.t. endurhverf verðbréfaup, heldur, í almennari skilningi, þegar skuldajöfnun til uppgjors er hluti af samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun. Traustar áhættustjórnunaraðferðir, sem eru almennt notaðar á fjármálamarkaði, skulu njóta verndar með því að þátttakendum sé gert kleift að stjórna og draga úr lánaáhættu, sem stafar af alls kyns fjármálaviðskiptum á jöfnuðum grunni, þegar lánaáhættan er reiknuð með því að sameina áætlað núvirði áhættu vegna allra útstandandi viðskipta við mótaðila, jafna út gagnkvæma liði til að fá fram eina heildarfjárhæð sem er borin saman við núvirði tryggingarinnar.
- 15) Þessi tilskipun skal ekki hafa áhrif á takmarkanir eða kröfur í landslögum um það hvenær fram skuli fara skuldajöfnun eða nettun í tengslum við kröfur og skyldur, t.d. um að kröfurnar og skyldurnar skuli vera gagnkvæmar eða að þeim hafi verið lokið áður en tryggingarhafinn vissi eða hefði mátt vita að slitameðferð eða endurskipulagningarráðstafanir séu hafnar hjá tryggingarveitanda (eða um bindandi lagagæringa sem leiða til þess að slíks).

16) Þær traustu markaðsvenjur sem eftirlitsyfirvöld styðja, en samkvæmt þeim nota þátttakendur í fjármálamarkaðnum samninga um fjárhagslegar ráðstafanir um viðbótartryggingar til að stjórna og takmarka lánaáhattu sína hver gagnvart öðrum og reikna gildandi markaðsvirði lánaáhattunnar og verðgildi fjárhagslegu tryggingarinnar og fara fram á, til samræmis við það, viðbótartryggingu eða skil á umframfjárhæð fjárhagslegrar tryggingar, skulu vera verndaðar gegn sérreglum um hlutlægar ógildingarástæður. Hið sama á við um möguleikann á að skipta út eignum, sem eru settar sem fjárhagsleg trygging, með öðrum eignum sem hafa sama verðgildi. Tilgangurinn er einungis að tryggja að ekki sé hægt að vefengja framlagningu fjárhagslegrar viðbótar- eða staðgöngutryggingar einvörðungu á þeim grundvelli að viðkomandi fjárskuldbindingar hafi verið fyrir hendi áður en fjárhagslega tryggingin var lögð fram eða að fjárhagslega tryggingin hafi verið lögð fram á tilteknu tímabili. Þetta kemur þó ekki í veg fyrir að unnt sé, samkvæmt landslögum, að vefengja samning um fjárhagslega tryggingarráðstöfun eða framlagningu fjárhagslegrar tryggingar í tengslum við upphaflega tryggingu, viðbótartryggingu eða staðgöngutryggingu, t.d. þegar tilgangurinn með framlagningu hefur verið að rýra stöðu annarra lánardrottna (þetta tekur m.a. til málaferla vegna svika eða svipaðra sérreglna um hlutlægar ógildingarástæður sem kunna að gilda á tilteknu tímabili).

17) Í þessari tilskipun er kveðið á um hraðar og óformbundnar fullnustuleiðir til að tryggja fjárhagslegan stöðugleika og takmarka smitáhrif þegar um er að ræða vanskil aðila að samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun. Með tilskipuninni er þó náð jafnvægi milli síðastnefndu markmiðanna og verndunar tryggingarveitanda og þriðju aðila en í henni er ótvírátt staðfest að aðildarríkin geti áfram haft í landslögum eftirlit dómstóla með innlausn eða mati á fjárhagslegri tryggingu og útreikningi á viðkomandi fjárskuldbindingum eftir á (*a posteriori*), eða sett það í lög síðar. Með slíku eftirliti skal dómsmálayfirvöldum gert kleift að sannreyna að innlausn eða mat hafi farið fram samkvæmt sanngjörnum viðskiptaháttum.

18) Unnt skal vera að leggja fram tryggingu í reiðufé bæði vegna samninga um framsal á eignarrétti og samninga um veðsetningu sem eru verndaðir með samþykki á nettun eða veðsetningu tryggingar í reiðufé. Með reiðufé er einungis átt við fé sem er sýnt sem inneign á reikningi eða sambærilegar kröfur um endurgreiðslu á fé (s.s. innlán á peningamarkað), og eru peningaseðlar þannig ótvírátt útilokaðir.

19) Í þessari tilskipun er kveðið á um notkunarrétt þegar um er að ræða samninga um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu sem auka lausafé á fjármálamarkaðnum með endurnotkun „veðsettra“ verðbréfa.

Þessi notkunarréttur skal þó ekki hafa áhrif á ákvæði í landslögum um aðgreiningu á eignum og ósanngjarna meðferð á lánardrottnum.

20) Þessi tilskipun er með fyrirvara um beitingu og áhrif samningsskilmála fjármálagerninga, sem eru settir sem fjárhagsleg trygging, s.s. réttindi og skyldur og önnur skilyrði sem er að finna í útgáfuskilmálanum og öll önnur réttindi og skyldur og önnur skilyrði sem gilda milli útgefanda og handhafa slíkra gerninga.

21) Þessi gerð er í samræmi við grundvallarréttindin og fylgir þeim meginreglum sem einkum er mælt fyrir um í sáttmála Evrópusambandsins um þau.

22) Þar sem aðildarríkin geta ekki með fullnægjandi hætti náð því markmiði sem fyrirhuguð aðgerð felur í sér, þ.e. að setja lágmarksreglur um notkun fjárhagslegra trygginga, og auðveldara er að ná markmiðinu á vettvangi Bandalagsins vegna þess hve aðgerðin er umfangsmikil og hefur viðtæk áhrif, getur Bandalagið samþykkt ráðstafanir í samræmi við dreifræðisregluna, eins og segir í 5. gr. sáttmálans. Í samræmi við meðalhöfsregluna, eins og kveðið er á um í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná þessu markmiði.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. gr.

Inntak og gildissvið

1. Í þessari tilskipun er mælt fyrir um Bandalagsreglur um samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir, sem fullnægja kröfunum í 2. og 5. mgr., og um fjárhagslegar tryggingar í samræmi við skilyrðin í 4. og 5. mgr.

2. Tryggingarhafinn og tryggingarveitandinn verða, hvor um sig, að falla í einn af eftirfarandi flokkum:

a) opinbert yfirvald (að undanskildum fyrirtækjum sem hið opinbera er í ábyrgð fyrir nema þau falli undir b- til e-lið), þ.m.t.:

i) opinberir aðilar í aðildarríkjum sem bera ábyrgð á eða hafa afskipti af stjórnun á skuldum hins opinbera og

ii) opinberir aðilar í aðildarríkjum sem hafa heimild til að færa reikningshald fyrir viðskiptavinum,

b) seðlabanki, Seðlabanki Evrópu, Alþjóðagreiðslubankinn, fjölþjóðlegur þróunarbanki, eins og hann er skilgreindur í 19. mgr. 1. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2000/12/EB frá 20. mars 2000 um stofnun og rekstur lánastofnana ⁽¹⁾, Alþjóðagjaldeyrissjóðurinn og Fjárfestingabanki Evrópu,

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 126, 26.5.2000, bls. 1. Tilskipuninni var breytt með tilskipun 2000/28/EB (Stjtið. EB L 275, 27.10.2000, bls. 37).

c) fjármálastofnun sem sætir varfærnisefirliti, þar á meðal:

- i) lánastofnun, eins og hún er skilgreind í 1. mgr. 1. gr. tilskipunar 2000/12/EB, þ.m.t. þær stofnanir sem eru tilgreindar í 3. mgr. 2. gr. þeirrar tilskipunar,
- ii) fjárfestingarfyrtæki, eins og það er skilgreint í 2. mgr. 1. gr. tilskipunar ráðsins 93/22/EBE frá 10. maí 1993 um fjárfestingarþjónustu á sviði verðbréfa-viðskipta ⁽¹⁾,
- iii) fjármálastofnun, eins og hún er skilgreind í 5. mgr. 1. gr. tilskipunar 2000/12/EB,
- iv) váttryggingafélag, eins og það er skilgreint í a-lið 1. gr. tilskipunar ráðsins 92/49/EBE frá 18. júní 1992 um samræmingu á lögum og stjórnslufyrirmælum varðandi frumtryggingar, aðrar en liftryggingar, ⁽²⁾ og líftryggingafélag eins og það er skilgreint í a-lið 1. gr. tilskipunar ráðsins 92/96/EBE frá 10. nóvember 1992 um samræmingu á lögum og stjórnslufyrirmælum varðandi frumtryggingar á sviði líftrygginga ⁽³⁾,
- v) fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu í framseljanlegum verðbréfum eins og það er skilgreint í 2. mgr. 1. gr. tilskipunar ráðsins 85/611/EBE frá 20. desember 1985 um samræmingu á lögum og stjórnslufyrirmælum um fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu í framseljanlegum verðbréfum ⁽⁴⁾,
- vi) rekstrarfélag eins og það er skilgreint í 2. mgr. 1. gr. a í tilskipun 85/611/EBE,

d) milligönguaðili, uppgjörsaðili eða greiðsluþjónunarstöð, eins og skilgreint er í sömu röð í c-, d- og e-lið 2. gr. tilskipunar 98/26/EB, þ.m.t. svipaðar stofnanir, sem eru eftirlitsskyldar samkvæmt landslögum, sem stunda viðskipti á mörkuðum með framvirka, staðlaða samninga, valréttarbréf og afleiður, að því marki sem er ekki fjallað um í þeirri tilskipun, og lögaðili, sem kemur fram sem vörsluaðili eða í umboði eins eða fleiri aðila, sem eru t.d. handhafar skuldabréfa eða verðbréfa í öðru formi til tryggingar skuldum, eða stofnunar eins og skilgreint er í a- til d-lið,

e) lögaðili, þ.m.t. óskráð fyrirtæki og sameignarfélög, að því tilskildu að hinn aðilinn sé stofnun eins og skilgreint er í a- til d-lið.

3. Aðildarríki geta ákveðið að samningar um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir séu ekki innan gildissviðs tilskipunarinnar ef einn af aðilunum er lögaðili sem um getur í e-lið 2. mgr.

Ef aðildarríkin notfæra sér þennan möguleika skulu þau tilkynna það framkvæmdastjórninni sem skal tilkynna hinum aðildarríkjunum um það.

4. a) Fjárhagslega tryggingin, sem á að veita, verður að vera í reiðufé eða fjármálagerningar.

b) Aðildarríki geta ákveðið að fjárhagsleg trygging í eigin hlutabréfum tryggingarveitandans, hlutabréfum í eignatengdum fyrirtækjum í skilningi sjöundu tilskipunar ráðsins 83/349/EBE frá 13. júní 1983 um samstæðureikninga ⁽⁵⁾ og hlutabréfum í fyrirtækjum sem miðast eingöngu við eign á framleiðslutækjum, sem hafa úrslitabýðingu fyrir fyrirtæki tryggingarveitanda, eða eign fasteigna, sé ekki innan gildissviðs þessarar tilskipunar.

5. Þessi tilskipun gildir um fjárhagslega tryggingu þegar hún hefur verið veitt og ef unnt er að færa sönnur á hana skriflega.

Í sönnunarfærslu fyrir fjárhagslegri tryggingu skal vera unnt að auðkenna fjárhagslegu trygginguna sem hún tekur til. Í því skyni er nægilegt að færa sönnur á að trygging í formi rafbréfa hafi verið eignfærð á viðkomandi reikning eða sé innstæða á honum og að trygging í formi reiðufjár hafi verið eignfærð á tilgreindan reikning eða sé innstæða á honum.

Þessi tilskipun gildir um samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir ef færðar eru sönnur á þá með skriflegum eða með öðrum hætti sem er sambærilegur í lagalegu tilliti.

2. gr.

Skilgreiningar

1. Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

a) „samningur um fjárhagslega tryggingarráðstöfun“: samningur um framsal eignarréttar yfir fjárhagslegri tryggingu eða samningur um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu hvort sem hann fellur undir ramma-samning eða almenna skilmála,

b) „samningur um framsal eignarréttar yfir fjárhagslegri tryggingu“: samningur, þ.m.t. endurhverf verðbréfa kaup, þar sem tryggingarveitandi framselur fullan eignarrétt yfir fjárhagslegri tryggingu til tryggingarhafa til að tryggja, eða ná fram með öðrum hætti, efnudum á viðkomandi fjárskuldbindingum,

c) „samningur um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu“: samningur þar sem tryggingarveitandi leggur fram fjárhagslega tryggingu sem veð í þágu, eða á nafn, tryggingarhafans, og eignarréttur yfir fjárhagslegu tryggingunni helst að fullu hjá tryggingarveitanda þegar veðréttur er stofnaður,

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 141, 11.6.1993, bls. 27. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/64/EB (Stjtið. EB L 290, 17.11.2000, bls. 27).

⁽²⁾ Stjtið. EB L 228, 11.8.1992, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/64/EB.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 360, 9.12.1992, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/64/EB.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 375, 31.12.1985, bls. 3. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/108/EB (Stjtið. EB L 41, 13.2.2002, bls. 35).

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 193, 18.7.1983, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/65/EB (Stjtið. EB L 283, 27.10.2001, bls. 28).

- d) „reiðufé“: fé sem er eignfært á reikning í hvaða gjaldmiðli sem er eða svipaðar kröfur um endurgreiðslu fjár, s.s. innlán á peningamarkaði,
- e) „fjármálagerningar“: hlutabréf í félögum og önnur verðbréf, sem jafngilda hlutabréfum í félögum, og skuldabréf og skuldagerningar í öðru formi, ef unnt er að versla með þau á fjármagnsmarkaði, og önnur verðbréf, sem venja er að höndla með og veita rétt til kaupa á slíkum hlutabréfum, skuldabréfum eða öðrum verðbréfum, með áskrift, kaupum eða skiptum, eða bréf sem eru gerð upp í reiðufé (að undanskildum greiðsluskjölum), þ.m.t. einingar í fyrirtækjum um sameiginlega fjárfestingu, peningamarkaðsgerningar og kröfur í tengslum við eða réttindi í eða viðkomandi einhverju af framangreindu,
- f) „viðkomandi fjárskuldbindingar“: skuldbindingar sem eru tryggðar með samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun og veita rétt til greiðslu í reiðufé og/eða afhendingar á fjármálagerningum.

Viðkomandi fjárskuldbindingar geta verið eða falið í sér:

- i) núverandi eða í framtíð, raunverulegar eða skilyrtar eða væntanlegar skuldbindingar (þ.m.t. slíkar skuldbindingar sem rekja má til ramma-samnings eða svipaðs samnings),
- ii) skuldbindingar sem annar en tryggingarhafinn hefur gagnvart tryggingarveitanda eða
- iii) skuldbindingar í tilteknum flokki eða af þeim toga sem verða til öðru hverju,
- g) „trygging í formi rafbréfa“: fjárhagsleg trygging samkvæmt samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun og er eignarréttur yfir henni sannreyndur með færslum í skrá eða á reikningi sem er færður af eða fyrir millilið,
- h) „viðkomandi reikningur“: í tengslum við tryggingu í formi rafbréfa, sem fellur undir samning um fjárhagslega tryggingarráðstöfun, skráin eða reikningurinn – sem tryggingarhafinn getur fært – sem færslurnar eru færðar í, en trygging í formi rafbréfa er látin tryggingarhafanum í té samkvæmt henni eða honum,
- i) „sambærileg trygging“:
- i) í tengslum við reiðufé: greiðsla sömu fjárhæðar og í sama gjaldmiðli,
- ii) í tengslum við fjármálagerninga: fjármálagerningar sama útgefanda eða skuldara, sem eru hluti af sömu útgáfu eða flokki, á sama nafnvirði og í sama gjaldmiðli og með sömu lýsingu, eða aðrar eignir ef í samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun er kveðið á um framsal þessara annarra eigna í kjölfar atburðar sem tengist eða hefur áhrif á fjármálagerninga sem lagðir eru fram sem fjárhagsleg trygging,
- j) „slitameðferð“: sameiginleg málsmeðferð sem felur í sér innlausn eigna og skiptingu afrakstursins milli lánardrottna, hluthafa eða félaga, eftir því sem við á, og felur í sér hvers konar íhlutun stjórnvalda eða

dómsmálafyrivalda, þ.m.t. þau tilvik þegar sameiginlegri málsmeðferð lýkur með nauðasamningi eða annarri hliðstæðri ráðstöfun, hvort sem hún er vegna gjaldþrots, að eigin frumkvæði eða lögboðin,

- k) „endurskipulagningarráðstafanir“: ráðstafanir sem fela í sér hvers kyns íhlutun af hálfu stjórnvalda eða dómsmálafyrivalda í þeim tilgangi að viðhalda fjárhagsstöðu eða koma henni í eðlilegt horf og hafa áhrif á fyrirliggjandi réttindi þriðju aðila, þ.m.t., en þó ekki eingöngu, ráðstafanir sem fela í sér greiðslustöðvun, frestun fullnusturáðstafana eða lækkun á kröfum,
- l) „grundvöllur fullnustu“: vanskil eða sambærilegur atburður, sem aðilar hafa komið sér saman um að verði til þess, samkvæmt skilmálum í samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun eða vegna beitingar lagaákvæðis, að tryggingarhafinn eigi rétt á að innleysa eða taka til eignar fjárhagslega tryggingu eða að ákvæði um skuldajöfnun til uppgjörstaki gildi,
- m) „notkunarréttur“: sá réttur sem tryggingarhafi hefur til að nota og ráðstafa fjárhagslegri tryggingu, sem er lögð fram samkvæmt samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu, sem eigandi hennar, í samræmi við skilmála samningsins um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu,
- n) „ákvæði um skuldajöfnun til uppgjörstaki“: ákvæði í samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun eða í samningi sem fjárhagsleg tryggingarráðstöfun er hluti af eða, ef ekki er um slíkt ákvæði að ræða, lagaákvæði sem felur í sér, þegar grundvöllur er fyrir fullnustu, með skuldajöfnun, nettun eða öðrum hætti:
- i) að skuldbindingum samningsaðila er flýtt þannig að þær falla þegar í stað í gjalddaga og eru tilgreindar sem skuldbinding um að greiða fjárhæð sem svarar til áætlaðs núvirðis skuldbindinganna eða er sagt upp og í stað þeirra kemur skuldbinding um að greiða slíka fjárhæð og/eða
- ii) að reiknað er út hvað hvorum aðila um sig ber að greiða vegna slíkra skuldbindinga og skal nettó-fjárhæð, sem svarar til mismunarins, falla á þann aðila sem skuldar meira.

2. Þegar vísað er til þess að fjárhagsleg trygging sé „lögð fram“ í þessari tilskipun eða til „framlagningar“ fjárhagslegrar tryggingar er átt við að fjárhagsleg trygging sé afhent, framseld, í vörslu, skráð eða að henni sé með öðrum hætti komið í hendur eða undir yfirráð tryggingarhafa eða aðila sem er í fyrirsvari fyrir hann. Hvers kyns réttur tryggingarveitanda til að skipta út fjárhagslegri tryggingu eða draga umframtryggingu til baka hefur ekki áhrif á fjárhagslega tryggingu sem tryggingarhafi hefur fengið samkvæmt þessari tilskipun.

3. Orðið „skriflegur“ í þessari tilskipun felur í sér skráningu á rafræna miðla og hvers kyns aðra varanlega miðla.

3. gr.

Formkröfur

1. Aðildarríki skulu ekki krefjast þess að gerð, lögmati, gildi, fullnustuhæfi eða gildi samnings um fjárhagslega tryggingarráðstöfun sem sönnunargagns eða framlagning fjárhagslegar tryggingar, samkvæmt samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun, sé háð skilyrðum um formlega framkvæmd.

2. Ákvæði 1. mgr. hefur ekki áhrif á beitingu þessarar tilskipunar að því er varðar fjárhagslega tryggingu fyrr en tryggingin hefur verið lögð fram og unnt er að sýna fram á það skriflega og þegar unnt er að sýna fram á samning um fjárhagslega tryggingarráðstöfun skriflega eða með öðrum hætti sem er sambærilegur í lagalegu tilliti.

4. gr.

Fullnusta samninga um fjárhagslegar tryggingarráðstafanir

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að þegar grundvöllur er fyrir fullnustu geti tryggingarhafi innleyst fjárhagslegar tryggingar sem eru lagðar fram samkvæmt og með fyrirvara um samþykktu skilmála í samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu á eftirfarandi hátt:

- a) fjármálagerninga með sölu eða töku þeirra til eignar og með því að jafna verðgildi þeirra á móti, eða til að standa skil á, viðkomandi fjárskuldbindingum,
- b) reiðufé með því að jafna fjárhæðina á móti, eða til að standa skil á, viðkomandi fjárskuldbindingum.

2. Aðeins er unnt að taka fjárhagslega tryggingu til eignar ef:

- a) aðilar hafa komið sér saman um það í samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu og
- b) aðilar hafa náð samkomulagi um mat á fjármálagerningnum í samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu.

3. Aðildarríki, sem hafa ekki heimilað töku fjárhagslegrar tryggingar til eignar 27. júní 2002, eru ekki skuldbundin til að viðurkenna hana.

Ef aðildarríkin notfæra sér þennan möguleika skulu þau tilkynna það framkvæmdastjórninni sem síðan skal tilkynna hinum aðildarríkjunum um það.

4. Þegar fjárhagsleg trygging er innleyst með þeim aðferðum sem um getur í 1. mgr. skal, með hliðsjón af þeim skilmálum sem eru tilgreindir í samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu, ekki gera kröfu um:

- a) að hafa þurfi fyrirvara á fyrirætlun um innlausn,
- b) að samþykkja þurfi skilmála innlausnarinnar fyrir dómi, opinberum starfsmanni eða öðrum aðila,
- c) að innlausnin fari fram með opinberu uppboði eða einhverjum öðrum tilskildum hætti eða

d) að frekari frestur þurfi að hafa liðið.

5. Aðildarríki skulu tryggja að samningur um fjárhagslega tryggingarráðstöfun geti tekið gildi í samræmi við skilmála hans þrátt fyrir að slitameðferð eða endurskipulagningar-ráðstafanir tryggingarveitanda eða tryggingarhafa hefjist eða sé fram haldið.

6. Þessi grein og 5., 6. og 7. gr. eru með fyrirvara um kröfur samkvæmt landslögum þess efnis að innlausnin eða matið á fjárhagslegri tryggingu og útreikningur á viðkomandi fjárskuldbindingum verði að fara fram í samræmi við góða viðskiptahætti.

5. gr.

Réttur til að nota fjárhagslegar tryggingar samkvæmt samningum um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu

1. Aðildarríkin skulu tryggja að tryggingarhafi hafi afnotarétt af fjárhagslegri tryggingu sem er lögð fram samkvæmt samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu ef og að því marki sem ákvæði eru um það í samningnum.

2. Ef tryggingarhafi nýtir sér notkunarrétt skuldbindur hann sig þar með til að framselja sambærilega tryggingu í stað upphaflegu fjárhagslegu tryggingarinnar eigi síðar en á gjalddaga viðkomandi fjárskuldbindingar sem er tryggð með samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu.

Að öðrum kosti skal tryggingarhafi á gjalddaga viðkomandi fjárskuldbindinga annaðhvort framselja sambærilega tryggingu eða, ef og að því marki sem kveðið er á um í samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu, jafna verðgildi sambærilegu tryggingarinnar á móti viðkomandi fjárskuldbindingu eða standa skil á henni.

3. Sambærilega tryggingin, sem er framseld til að standa skil á skuldbindingu eins og lýst er í fyrstu undirgrein 2. mgr., skal falla undir ákvæði sama samnings um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu og upphaflega fjárhagslega tryggingin og skal farið með hana eins og hún hafi verið lögð fram samkvæmt samningnum um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu á sama tíma og upphaflega fjárhagslega tryggingin var fyrst lögð fram.

4. Aðildarríkin skulu sjá til þess að nýting tryggingarhafa á fjárhagslegri tryggingu samkvæmt þessari grein ógildi ekki eða geri ófullnustuhæfan rétt hans samkvæmt samningi um veðsetningu á fjárhagslegri tryggingu í tengslum við fjárhagslegu trygginguna sem tryggingarhafi framselur til að standa skil á skuldbindingu, eins og lýst er í fyrstu undirgrein 2. mgr.

5. Ef grundvöllur er fyrir fullnustu áður en skuldbinding, sem lýst er í fyrstu undirgrein 2. mgr., hefur verið efnd getur skuldbindingin fallið undir ákvæði um skuldajöfnun til uppgjors.

6. gr.

Viðurkenning á samningi um framsal eignarréttar yfir fjárhagslegri tryggingu

1. Aðildarríkin skulu tryggja að samningur um framsal eignarréttar yfir fjárhagslegri tryggingu geti tekið gildi í samræmi við skilmála hans.
2. Ef grundvöllur er fyrir fullnustu áður en skuldbinding tryggingarhafa um að framselja sambærilega tryggingu samkvæmt samningi um framsal eignarréttar yfir fjárhagslegri tryggingu hefur verið efnd getur skuldbindingin heyrt undir ákvæði um skuldajöfnun til uppgjors.

7. gr.

Viðurkenning á ákvæðum um skuldajöfnun til uppgjors

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að ákvæði um skuldajöfnun til uppgjors geti tekið gildi í samræmi við skilmála þess:
 - a) þrátt fyrir að slitameðferð eða endurskipulagningar-ráðstafanir, að því er varðar tryggingarveitanda og/eða tryggingarhafa, séu hafnar eða sé fram haldið og/eða
 - b) þrátt fyrir meint framsal, réttarfarslegt lögald eða annað lögald eða aðra lúkningu slíkra réttinda eða að því er varðar slík réttindi.
2. Aðildarríki skulu tryggja að beiting ákvæðis um skuldajöfnun til uppgjors heyri ekki undir neina af þeim kröfum sem um getur í 4. mgr. 4. gr., nema aðilar semji um annað.

8. gr.

Tilvik þegar tiltekin gjaldþrotaákvæði gilda ekki

1. Aðildarríki skulu sjá til þess að ekki sé unnt að lýsa því yfir að samningur um fjárhagslega tryggingarráðstöfun, sem og framlagning fjárhagslegrar tryggingar samkvæmt slíkum samningi, skuli ógildur eða ómerkur eða hnekkt af þeirri ástæðu einni að hann hafi orðið til eða að fjárhagsleg trygging lögð fram:
 - a) sama dag og slitameðferð eða endurskipulagningar-ráðstafanir hófust eða var fram haldið, en áður en fyrirsmælin voru gefin eða úrskurður kveðinn upp um það upphaf eða
 - b) innan tiltekinn tíma fyrir upphaf slíkrar meðferðar eða ráðstafana og skilgreind með vísun til þess eða til þeirra fyrirsmæla eða úrskurðar sem er kveðinn upp eða til annarrar aðgerðar eða annars atburðar meðan á slíkri meðferð eða ráðstöfunum stendur.
2. Aðildarríki skulu sjá til þess að fyrirbyggjandi samningur um fjárhagslega tryggingarráðstöfun eða viðkomandi fjárskuldbinding eða fjárhagsleg trygging, sem hefur verið lögð

fram sama dag og en þó eftir að slitameðferð eða endurskipulagningarráðstafanir hófust, sé fullnustuhæf samkvæmt lögum og bindandi gagnvart þriðja aðila ef tryggingarhafi getur sannað að honum hafi ekki verið kunnugt um, né mátt vera kunnugt um, að slík meðferð eða ráðstafanir væru hafnar.

3. Þegar í samningi um fjárhagslega tryggingarráðstöfun felst:

- a) skuldbinding um að leggja fram fjárhagslega tryggingu eða fjárhagslega viðbótartryggingu til að taka mið af breytingum á verðgildi fjárhagslegu tryggingarinnar eða fjárhæð viðkomandi fjárskuldbindinga eða
- b) réttur til að draga til baka fjárhagslega tryggingu með því að leggja fram, með staðgöngu eða skiptum, fjárhagslega tryggingu sem hefur nánast sama verðgildi,

skulu aðildarríki sjá til þess að ekki sé litið svo á að með því að leggja fram fjárhagslega tryggingu, fjárhagslega viðbótartryggingu eða fjárhagslega staðgöngu- eða skipti-tryggingu, samkvæmt slíkri skuldbindingu eða rétti, að hún sé ógild eða numin úr gildi af þeirri ástæðu einni að:

- i) slík framlagning hafi farið fram á sama degi og slitameðferð eða endurskipulagningarráðstafanir hófust, en áður en fyrirsmælin voru gefin eða úrskurðurinn kveðinn upp um það upphaf, eða tilteknum tíma fyrir og hún skilgreind með vísun til upphafs slitameðferðar eða endurskipulagningarráðstafana eða til hvers kyns fyrirsmæla eða úrskurðar sem er kveðinn upp eða til annarrar aðgerðar eða annars atburðar meðan á slíkri meðferð eða ráðstöfunum stendur og/eða
- ii) stofnað hafi verið til viðkomandi fjárskuldbindingar fyrir þann dag sem fjárhagslega tryggingin, fjárhagslega viðbótartryggingin eða fjárhagslega staðgöngu- eða skipti-tryggingin var lögð fram.

4. Þessi tilskipun hefur ekki áhrif á almenn ákvæði innlendra gjaldþrotalaga að því er varðar ógildingu viðskipta sem eru gerð á tilteknu tímabili sem um getur í b-lið 1. mgr. og i-lið 3. mgr., samanber þó 1., 2. og 3. mgr.

9. gr.

Lagaskil

1. Öll álitamál, sem snerta einhver þau mál sem eru tilgreind í 2. mgr. og koma upp í tengslum við tryggingar í formi rafbréfa, skulu falla undir lög þess lands þar sem viðkomandi reikningur er geymdur. Vísun í lög lands telst vera vísun í landslög, án tillits til þeirra reglna sem kveða á um að vísað skuli til laga annars lands þegar skorið er úr um viðkomandi álitamál.
2. Málin, sem um getur í 1. mgr., eru:
 - a) lagalegt eðli og eignarréttarleg áhrif tryggingar í formi rafbréfa,

- b) kröfurnar um gildi samnings um fjárhagslega tryggingarráðstöfun í tengslum við rafbréf og framlagning tryggingar í formi rafbréfa samkvæmt slíkum samningi og almennar kröfur um hvaða aðgerðir eru nauðsynlegar til að slíkur samningur og framlagning tryggingar gildi gagnvart þriðja aðila,
- c) hvort eignarréttur aðila eða tilkall til slíkrar tryggingar í formi rafbréfa er léttvægara eða víki fyrir eignarrétti eða tilkalli annars aðila eða hvort kaup hafi farið fram í góðri trú,
- d) þær aðgerðir sem krafist er til að innleysa tryggingu í formi rafbréfa í kjölfar þess að grundvöllur myndast fyrir fullnustu.

10. gr.

Skýrsla framkvæmdastjórnarinnar

Framkvæmdastjórnin skal leggja skýrslu um beitingu þessarar tilskipunar fyrir Evrópuþingið og ráðið eigi síðar en 27. desember 2006, einkum um beitingu 3. mgr. 1. gr., 3. mgr. 4. gr. og 5. gr. ásamt meðfylgjandi tillögum um endurskoðun tilskipunarinnar eftir því sem við á.

11. gr.

Framkvæmd.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en

27. desember 2003. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

12. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

13. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 6. júní 2002.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

P. COX

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

A. M. BIRULÉS Y BERTRÁN

forseti.